Crrrr! Zvuk zvonku mě vytrhl ze zamyšlení. To bude pošťačka, pomyslel jsem si a poněkud znechuceně vstal a šel otevřít. "Dobrý den. Dnes tu mám pro vás obsílku", řekla a nasadila poněkud kyselý úsměv. Podepsal jsem nastrčený papír, vzal obálku a zavřel dveře. Až pak jsem se podíval, co to vlastně držím v ruce. Obálka s pruhem. Taková ta, co ji nikdo nemá rád. Jenže tahle, mráz mi přeběhl po zádech, tahle měla ten pruh barvy khaki.

Ahoj Rolfe!

Podle našich údajů jsi se už čtyři měsíce nedostavil na žádný oficiální vandr a v posledním roce jsi ani jednou nebyl na Brdech. Zato však máme svědectví, že jsi byl spatřen poblíž Novohradských hor. Dostav se laskavě k přešetření tvého případu na Zrzavej potok v sobotu 14.9....

Stačí, když přineseš vyplněný cancák, abychom mohli opravit chybu v počítači. V případě, že jsi po celou tu dobu opravdu Brdy nenavštívil, na žádném vandru nebyl a nebudeš k tomu mít řádné vysvětlení, budeme muset tvůj případ postoupit kárné komisi, neboť by se jednalo o porušení zákona o Trampském hnutí.

S pozdravem,

T.O. Zelená budoucnost

Našli mě! Problesklo mi hlavou. Poslední půlrok se mi celkem úspěšně dařilo vyhýbat se ježdění na vandry. Občas pomohli kamarádi, kteří to cítili stejně jako já, pár razítek v cancu jsem zfalšoval a asi dvakrát mi sehnal razítko někdo jinej. Abyste to správně pochopily, já jsem tramp! Mám rád les a jezdím ven každej pátek. Ale zásadně nesouhlasím s tím novým zákonem na podporu Trapského hnutí. Nemíním jezdit na vandry z pocitu povinnosti, nechávat si vystavovat potvrzení na registrovanejch campech a jezdit jen tam, kam mi to zrovna schválí. Tohle mi jde proti srsti. A nejsem sám. Jenže spousta mejch kámošů to po čase vzdala a nejezdej vůbec, protože na to nemaj nervy nebo nechtěj riskovat půl roku v lapáku. Jenže pro mě je vandrování životním cílem, takže vlastně nemám co ztratit.

Ve vlaku nás bylo víc. Poznal jsem je bezpečně. Zlej výraz ve tváři, pohled upřenej někam do neurčita a z kapsy jim čouhala obálka. Moc jsme toho nenamluvili. Z vyprávění jsme věděli, co se bude dít, takže na nějaký silácký řeči nebyla nálada.

Na campu jsem odevzdal obsílku a čekal až na mě přijde řada. Asi za půl hodiny si mě zavolali. Komise sestávala ze čtyř chlápků oblečených v dokonalé trampské uniformě. Já měl na sobě džíny a kostkovanou košili. Hned si toho všimli a co prej mám proti maskáčům. Ani jsem nestačil říct, že mám radši modrou a následovala kanonáda otázek:

- Proč nejezdíš na registrovaný campy?
- Viděli tě na Ledovkách, je to pravda?
- Odebíráš nějaký trampský deník, třeba Zelené listy?
- Jsi si vědom, že tramp má být vzorem nové generaci a tudíž by neměl pít alkohol?

Přestal jsem je poslouchat, nemělo to cenu. Najednou jsem si uvědomil, že ztichli a pozorovali mě se soucitným výrazem. Potom ještě chvíli povídali o tom, jak jsem je hrozně zklamal a nakonec mi dali podepsat papír, kterým mě oficiálně vyloučili z Trampského hnutí. Vysvětlili mi, že odteďka nemám v lese co pohledávat, protože bych tím přímo porušoval zákon, sebrali mi trampský průkaz a odznak a nechali mě odejít.

A tak jsem šel. Na vlak. Vylezl jsem z něho až v Brodě a vydal se proti proudu potoka. Už dřív jsem slyšel, že je tam kemp. Vandráckej kemp. Nevěděl jsem sice, jestli mě hned vezmou mezi sebe, ale trampové si vždycky pomáhali. Taky jsem se trochu bál, jestli ta ilegální osada vážně existuje, jestli to není jen pověst. Pak jsem ale ucítil kouř a zaslechl smích. Přesvědčil jsem se, jestli mám v žebradle flašku rumu, a pak přidal do kroku?